

ת"פ 20736/03/16 - מדינת ישראל נגד פאנוס גרזגר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20736-03-16 מדינת ישראל נ' גרזגר

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד יניב זוסמן

נגד

הנאשם: פאנוס גרזגר

ע"י ב"כ עו"ד רמזי סקיס

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע, בכתב אישום מתוקן, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, התעורר סכסוך כספי, בין הנאשם לבין המתלונן אשר היה שותפו בבית עסק, לגבי סך של 2,000 ₪. ביום 28.12.14, בבית העסק, ניסו הנאשם, המתלונן ואחרים, לפתור את הסכסוך האמור. בנסיבות אלה, יצא הנאשם מהמקום, ושב אליו כאשר סכין אחוזה בחגורת מכנסיו. כששאל אחד האחרים במקום את הנאשם, מה הוא מחזיק, הניף הנאשם בסכין, הוריד את חולצתו ואמר לנוכחים שיעזבו אותו כי הוא רוצה להרוג את המתלונן. הנאשם לא איפשר לנוכחים לעזוב את המקום, עד שיוחזרו לו 2,000 ₪, אשר לטענתו שייכים לו ונמצאים בידי המתלונן. רק לאחר שקיבל מהמתלונן סכום כסף זה, איפשר הנאשם לנוכחים לעזוב את המקום.

2. הודאת הנאשם ניתנה בפתח ישיבת הוכחות ראשונה, אליה לא התייצבו עדי תביעה. למעשה, תיקון כתב האישום התמקד במחיקת עבירות מפרק הוראות החיקוק, והותיר הוראת חיקוק של איומים בלבד, תוך שהנאשם הודה באותן עובדות אשר יוחסו לו בכתב האישום המקורי. הצדדים לא הגיעו להסכמה בעניין העונש, למעט ויתור הנאשם על סך של 2,000 ₪ אשר נתפס ברשותו.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הפנתה בטיעוניה לנסיבות ביצוע העבירה, השימוש בסכין ומטרת האיומים לגרום למתלונן לבצע תשלום חוב. מדובר בפגיעה משמעותית בערכים המוגנים, באופן של הדגמה למתלונן מה יקרה ככל שלא ישלם את חובו. לאחר שהציגה את צילום הנאשם אוחז בסכין במהלך האירוע, והגישה

פסיקה, טענה המאשימה כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין שמונה לעשרים חודשי מאסר בפועל, ובנסיבותיו של הנאשם, ללא עבר פלילי - עתרה להשית עונש שלא יפחת משמונה חודשי מאסר.

4. ב"כ הנאשם טען, כי יש לתת דגש לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, גם אם בחלקו הותלו ההליכים בשל אי איתור הנאשם, שכן לא נפתחו כנגדו כל תיקים חדשים במהלך תקופה זו. מדובר בנאשם אשר הגיע לארץ לפני כשבע שנים, עובד בחנות ירקות, ושולח את משכורתו אל רעייתו ושלושת ילדיו, אותם הוא מפרנס לבדו. לגבי העבירה, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם לא התכוון לפגוע במתלונן ולא ניסה לסחוט אותו, אלא הרקע הוא סכסוך עסקי בין השניים. בנוסף, טען כי יש לתת משקל משמעותי לקבלת האחריות על ידי הנאשם, לראות בה חרטה, וכן יש להתייחס למצבו הרפואי של הנאשם אשר סובל מעין אחת פגועה.

הנאשם בעצמו, הביע צער על המעשה, טען כי המתלונן הוא בן דודו וכיום הם חברים. לטענתו, לפני מספר שנים נזרק בקבוק על עיניו, באופן שהביא לכך שכיום הוא כלל אינו רואה באחת העיניים, אך הוא לא התלונן כנגד הפוגע. לדבריו, "**זה התרבות שלנו, השלמנו**" (עמ' 14 ש- 3-4 לפרוט').

מתחם העונש ההולם

5. אדם המאיים על אדם אחר, פוגע בזכות לביטחון אישי, ומערער את שלוות הנפש של קורבן האיומים. באופן זה, עלול להיפגע אף חופש הפעולה והבחירה של המאויים, אשר נאלץ להתנהל תחת חשש מפני מימוש האיום.

מדובר בעבירה בעלת מנעד רחב של נסיבות, המשתנות ממקרה למקרה, ומכאן יש לבחון היטב את נסיבות ביצוע העבירה ולהקנות להן משקל משמעותי. כפי שנקבע, "**לא ניתן, לטעמי, לקבוע אפריורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא יהיה נכון לנסות וללכת בדרך זו**" (רע"פ 4088/13 **אחמד הדרי נ' מדינת ישראל**, פסקה 6, (11.06.2013)). ראו עוד את משקלן המשמעותי של נסיבות ביצוע העבירה, בעת קביעת מתחם הענישה ההולם, כפי שנקבע בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל**, פסקאות 8-9, (5.06.2013); ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 25, (15.01.2014)).

בחינת נסיבות מקרה זה, מעלה כי עובדות המקרה, לכל הפחות, נושקות לגדרי עבירות חמורות מזו שיוחסה לנאשם, ואף לעבירה העשויה להתברר בערכאה שונה (סעיף 428 סיפא לחוק העונשין). הנאשם בחר "לפתור" סכסוך עסקי, של 2,000 ₪, בדרך בה עזב את מקום הבירור שנערך ושב אליו כשהוא חמוש בסכין. בנסיבות אלה, לא היסס לשלוח סכין זו ולהניפה, תוך שהבהיר כי ברצונו להרוג את המתלונן שהיה במקום. עיון בצילום הנאשם בעת האירוע, בעודו אוחז בסכין, בעלת להב אימתני, מלמד על אופי האיומים בהם נקט הנאשם והמורא שהטיל על המתלונן. שילוב הסכין בעבירת האיומים, בנסיבות מקרה זה, מציב פוטנציאל מסוכנות גבוה לשימוש בה ולתוצאות קשות ביותר. תחת איומים אלה, מנע הנאשם מהמתלונן ומאחרים, לעזוב את המקום, זאת עד שיקבל לידיו את סכום הכסף שסבר כי מגיע לו. רק לאחר שאיומיו הביאו לידי קבלת סכום הכסף על ידו, איפשר הנאשם למתלונן ולאחרים לעזוב את המקום.

המאשימה הסתפקה בייחוס עבירת איומים בלבד, אך העובדות החמורות בהן הודה הנאשם, מציבות מקרה זה ברף גבוה של ביצוע העבירה.

6. המאשימה הגישה פסיקה, לגבי מקרה בו הוטל עונש מאסר למשך שמונה חודשים, על נאשם נעדר עבר פלילי, אשר איים על אחר באמצעות סכין לחיתוך אבטיחים, כי ירצח אותו (רע"פ 5998/09 יוסף שמאיב נ' מדינת ישראל (2009)). יש לציין, כי במסגרת אותו מקרה, הורשע הנאשם בעבירת איומים וכן בעבירת החזקת סכין שלא כדין.

ניתן להצביע על רמת ענישה דומה, של מאסר בפועל למשך מספר חודשים, בגין עבירות איומים באמצעות סכין, כאשר בחלק מהמקרים הורשע הנאשם אף בעבירת החזקת סכין, דוגמת עפ"ג(מרכז) 1482-02-15 **דסליין אברהם נ' מדינת ישראל** (1.03.2015), (נאשם ללא עבר פלילי); עפ"ג(י-ם) 1307-05-16 **סלאח אבו טיר נ' מדינת ישראל** (17.8.2016); עפ"ג(ת"א) 32678-01-11 **מדינת ישראל נ' מאיר ברק אביטל** (18.05.2011); עפ"ג(ת"א) 40226-01-14 **משה אלי נ' מדינת ישראל** (12.01.2015). לצד זאת, במקרים אחרים הוטל מאסר שירוצה בעבודות שרות, דוגמת רע"פ 1592/11 **אמיר בודרם נ' מדינת ישראל** (28.02.2011); עפ"ג(מרכז) 12915-09-13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.11.2013); עפ"ג 59063-05-17 **מדינת ישראל נ' אמיר וחידי** (15.10.2017). במקרים המתאימים, יוצאי הדופן, בהם נסיבות אישיות חריגות, הוטלה ענישה הרתעתית בלבד בגין מעשים אלה, דוגמת רע"פ 5186/16 **אפי אליה נ' מדינת ישראל** (10.07.2016); עפ"ג(ת"א) 1232-04-15 **מדינת ישראל נ' אורן מרקוס** (2.12.2015).

רמת הענישה, בכל מקרה ומקרה, נגזרה מנסיבות ביצוע העבירה, וכן מנסיבותיו האישיות של מבצעה. עוד יצוין, כי מדיניות הפסיקה הנוהגת מהווה אך את אחד השיקולים בעת קביעת מתחם הענישה, ו"אין בה משום תחליף הולם להגדרת המתחם עצמו" (ע"פ 4815/13 **מדינת ישראל נ' אלעוקבי**, פסקה 12, (1.01.2014)).

במקרה הנדון, לצד החומרה הרבה שיש לייחס לנסיבות ביצוע העבירה, לא ניתן להתעלם מרף הענישה המירבי שניתן להטיל, זאת בהתבסס על העבירה היחידה בה הורשע הנאשם. בשונה מעבירת החזקת סכין, לצידה קבע המחוקק עונש מירבי של חמש שנות מאסר, רף הענישה העליון של עבירת האיומים עומד על שלוש שנות מאסר בלבד.

7. לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים המוגנים, את נסיבות ביצוע העבירה ואת הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין שישה ועד שמונה עשר חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

8. הנאשם, נתין זר המפרנס את משפחתו בעבודה בישראל, נעדר כל עבר פלילי.

יש לתת משקל להשפעת העונש שיוטל, על הנאשם, אשר אינו דובר את השפה העברית וכן סובל מפגיעה בעינו. אין ספק בדבר הקושי של מאסר ראשון, לגבי כל נאשם, ובוודאי בנסיבותיו של הנאשם שבפני. בנוסף, אתחשב אף בהשפעת מידת העונש שיוטל, על משפחת הנאשם, אשתו וילדיו, התלויים בו ובכספים אותם הוא שולח אליהם לסודן.

יש לזקוף לזכות הנאשם את קבלת האחריות על מעשיו, אולם קשה לראות בכך גם הפנמה של חומרת המעשים. כפי שהנאשם ציין במסגרת טיעונו לעונש, לאחר שהביע חרטה מילולית- התנהלות אלימה מעין זו ואף חמורה מכך, מהווה חלק מתרבותו. העובדה שהנאשם בחר לציין זאת, בשלב זה, מעלה תהיה בדבר מידת הבנתו את חומרת מעשיו, וספק לגבי אופן התנהלותו בסיטואציות דומות בעתיד.

לגבי חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד היום, ממנו לא ניתן להתעלם, יצוין כי נבע בחלקו מביטול כתב האישום בשל הקושי באיתור הנאשם.

מכלול הנתונים, ממקם את עניינו של הנאשם ברף נמוך של מתחם הענישה, גם אם לא בתחתיתו, בתקווה ששליטת חרותו לראשונה בחייו, תהווה עבורו הרתעה לעתיד ותציב גבול ברור לגבי המותר והאסור.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך שבעה חודשים.
- ב. שלושה חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג כלשהו.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪. סכום זה ישולם באמצעות סכום זהה שנתפס על ידי המאשימה מהנאשם, ויועבר על ידה ישירות אל המתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"א טבת תשע"ח, 08 ינואר 2018, בנוכחות הצדדים.